

El regust amarg de l'euro

Mentre el govern Aznar assaborix la mel d'un èxit gairebé assegurat en l'intent d'entrar de primer moment en la moneda única, uns altres governs, com el de Jospin, a París, o el de Prodi, a Roma, encara no ho veuen gens clar. La Comissió Europea ha repartit alegries i maldecaps amb el seu últim informe semestral sobre l'economia dels països comunitaris, i encara que tots donen per fet que la Unió Econòmica i Monetària serà la més àmplia possible, per uns serà molt més difícil que no pas per uns altres de passar l'examen d'entrada.

L'optimisme del govern espanyol es justifica, perquè tot just fa dos anys ningú no hauria dit que, en aquests moments, l'economia espanyola seria una de les més "sanes" d'Europa pel que fa a les grans xifres. I és normal que, a més a més, el govern de torn es penge la medalla d'aquest èxit i faci plans per aprofitar-lo electoralment quan arribe el moment d'anar a les urnes.

Però la importància històrica de la substitució de la pesseta per l'euro, d'aquí a uns anys, supera de molt les alegries momentànies i les conseqüències electorals que puga tenir. Val la pena d'anar més a fons i de sospesar els avantatges i inconvenients d'un fet que aviat afectarà la vida quotidiana (social, laboral i política) de tots els europeus.

D'entrada, cal dir que el mèrit de conduir l'estat espanyol cap a la Unió Monetària és un mèrit compartit. La política econòmica que ho ha fet possible va començar ja el 1993, quan Felipe González va formar l'últim govern socialista. És llavors que Madrid va començar a fer les coses ben fetes, des del punt de vista macroeconòmic. I el Partit Popular va tenir l'encert de continuar-les.

El mèrit polític també és de Convergència i Unió i del Partit Nacionalista Basc. Totes dues formacions no solament han donat suport a Madrid en la política econòmica, sinó que gairebé

han forçat Felipe González, de primer, i José Maria Aznar, després, a no desviar-se d'un objectiu pràcticament unitari: entrar en la moneda única. Però és que, a més, els governants no seran els únics artífexs de la incorporació de l'estat espanyol a la Unió Monetària, perquè sense l'actitud responsable de patronals i sindicats i de la societat en general, en aquests moments la situació espanyola potser seria pitjor que no la francesa o la italiana.

Una altra reflexió saludable, i molt més pràctica, és de preguntar-se si l'eufòria per "l'aprovat" europeu és exagerada o no. Que ara les coses vagen bé i que els polítics hagen sabut fer el seu paper és una bona notícia, però potser convé de contenir les emocions per no enganyar-nos. El futur podria portar sorpreses desagradables. Aquests mateixos polítics que han sabut conduir el país cap a l'euro, perdran molta capacitat de maniobra i poder de decisió quan siguem dins de la Unió Monetària.

El govern de Madrid tindrà menys marge de maniobra per a decidir la política d'ingressos i despeses. I el Banc d'Espanya no podrà fixar ni els tipus d'interès, ni el valor de la moneda, ni la política monetària en general. Tot això serà competència de Brussel·les i de Frank-

furt, dues places on la influència espanyola és molt limitada, i encara ho serà més quan la Unió Europea s'amplie als països de l'Est. Probablement, l'eufòria d'ara quedarà en un foc d'encenalls. La mel de l'èxit deixarà un regust amarg.

Quant hi haja la moneda única tindran les regnes els de sempre, Alemanya i França, i faran la política monetària a la seua mesura. El mateix objectiu que ara persegueix amb tanta decisió i encert, l'euro, serà el malson d'un govern de Madrid disminuït en el seu poder de decisió, i també el malson de l'economia dels països mediterranis, tret d'aquells sectors que —com ha passat tantes vegades en la història— sàpiguen com i on han d'influir perquè la política econòmica no els perjudique i, si pot ser, els beneficie. ■

"Aquests mateixos polítics que han sabut conduir el país cap a l'euro perdran molt poder de decisió dins la Unió Monetària."

"Probablement l'eufòria d'ara quedarà en un foc d'encenalls."